

דויד זינו הרתין בחושך לשובה של אשתו, כשב'דו אקדה פעון ובלבו זעם תוסס מתחת למיטה בקעו יריות

מתנקש ז'ינו בכבלים *
לעצור — קרא הבלש

ציוד הלחימה השלימו חתיכת פלגלית לניקוי האקדה, ושמן בייבי המשמש בדרך כלל למריחת תינוקות. זינו השתמש בשמן לשימון האקדה.

★ ★ ★ ביקור-חוזים שנכשל

בתחנת המשטרה התנהג העצור בשקט. בחקירה התבררה השתלשלות הענינים מן הרגע שברח אחרי היריות פנה הנמלט לכיוון תל-אביב, משם המשיך לחיפה. את מציאותה של תעודת הזהות הורה בכיסו לא ידע העצור להסביר. הוא גם לא ידע לאמר לחוקריו מה חיפש בסבריה, בה בילה שלושה ימים. את האקדה קנה, לדבריו, בכאר-שבע, אך לא היה בידו רשיון לנשק. בכיסו נמצא גם פתק שהעיד על הפקדת תרמיל בתחנת אגד בתל-אביב. תחילה ניסה לטעון שהפקיד שם את תיק הברד. אולם על תיק הברד לא היו שום סימנים של תיבת פקדון. החפץ שהופקד בתחנה היה תרמיל של חייל. התברר שזינו חזר למקצועו הישן, גנב דרך אגב תרמיל מלא חפצים אישיים. מתוך החקירה, הסתבר כי השמירה שהועמדה ליד מיטת פרלה בבית-החולים הייתה מוצדקת לחלוטין. זינו ביקר בבית-החולים הזסה, חיפש שם את אשתו. בבית-החולים וולך לא הספיק לבקר. הוא נעצר בדרך לשם.

מפקח ראשון יוסף גבאי, שניהל את המצוד בסביבות הרטוב, נקרא לירושלים לקבל לידיו את זינו. בדרך סר לבית-החולים וולך.

באתי להודיע לך שזינו נתפס, אמר לפרלה תגובתה של החולה הביאה במבוכה את השוטר החתיק. פרלה היבקה אותו והדביקה ללחיו נשיקה מצלצלת. "תודה לאל!" נאנחה. "תשמרו עליו חזק, הוא רוצה להרוג אותי!"

נגד זינו הוצאה פקודת-מעצר עד השלמת החקירה. לכשתושלם, יהיה עליו לתת דין על נסיון לרצח, זיוף מיסמך, נשיאת נשק ללא רשיון, וגניבה.

* על הכסא: האקדה, 60 כדורים ושתי תעודות תחנות שנתפסו ברשותו.

שהוא נופל וברחתי החוצה. רצתי קצת ונסלתי בין הקוצים. בעלי יצא אחרי וירה גם בי. הרגשתי מכה ברגל. יותר אני לא זוכרת..."

★ ★ ★

הדרך להרטיוב

ליד מיטתה של פרלה בבית-החולים הוצב משמר קבוע של שוטרים, כי היה חשש שדויד ינסה לחזור ולסיים את מלאכת הרצח. חבושה בגבס עד מתניה, שכבה פרלה המרותקת והרהרה בקורות חייה. היא נולדה בספרד. בילדותה עברה משפחתה למרוקו. שם גדלה פרלה והפכה לצעירה בלתי-רגילה ביפיה, יפיה, שהלם את השם שניתן לה (בספרדית: פנינה) משך את תשומת ליבו של דויד השכן.

כאשר נישאה לו, לא ידעה פרלה כי לדויד עבר פלילי ושהוא אחד הגנבים הידועים בקובלוקה. אולם החיים החדשים השפיעו עליו; הוא נהג בה יפה, עזב את עיסוקו הקודם והחל לעבוד בפקידות. לפני שנתיים עלתה כל המשפחה ארצה והתגוררה במעברת הרטוב.

לוגו נולדו שני ילדים ונדמה היה שהכל בא על מקומו בשלום. עד אשר, באחד הימים, ראתה פרלה שכמה חפצים נעלמו מן הבית. היא שאלה את דויד היכן הם. בעלה השיב בגסות: "מכרתי אותם, מה יש?" היתה זו התחלתה של מסכת התנגשויות וסיכסוכים בין השניים.

דויד התחיל להטיח בפני אשתו שהיא בוגדת בו וכעבור זמן מה חדל להביא כסף הביתה. לא פעם גם חזר שיכור והיכה אותה מכות נאמנות. הוא חדל לשלם לב ילדיו, היה נעלם מן הבית לימים שלמים. פרלה פנתה אל הרבנות, ביקשה גט. בית-הדין פסק לטובתה, חייב את דויד לתת לה גט תוך חדשים ולשלם 70 ל"י מזונות עד שיגדלו ילדיו.

למחרת פסקיהדין עזב דויד את ביתו, ירד לאילת. מאז לא ראתה אותו — עד אותו לילה בחדרה, כשהופיע בחלון ואקדה שלוף בידו.

★ ★ ★

"הרם ידיים!" לחש הבלש

במשך תשעה ימים נמשכו החיפושים אחרי זינו. לפי תאורי הנוכחים בשעת הנסיון לרצח איבד דויד את שיווי משקלו, והיה חשש שהוא מסוכן לציבור. מתוך חקירות המשטרה, התברר שהוא הגיע מאילת בגיפ גנוב, גנב בתל-אביב מכונית ונסע אהה לחדרה. גם להרטיוב הגיע ברכב גנוב.

ביום התשיעי לאחר היריות טיילו שני אנשי המדור הפלילי של משטרת ירושלים ברחוב יפו. במרחק מה מהם הסתובב גבר רזה, בלתי-מגולת, שהעיד סביבו מבטים מבוהלים, כאילו מישוה עוקב אחריהם. שני השוטרים החזירו מבט. האיש לבוש מכנסי הרונגריו וחולצת הטרקו הצהובה, נראה להם מוכר מאד. היה זה דוד זינו.

האיש המבוקש עבר ליד תחנת האוטובוסים, פנה משם לכוון רחוב לונץ. שני הבלשים נעו בעקבותיו. זינו אחז בידו תיק בד כחול. מאחר ותלבושתו ההדוקה מנעה ממנו את האפשרות להסתיר אקדה על גופו, היה ברור לשוטרים כי הכלי נמצא בתיק. היה חשש שישתמש בו.

אחד הבלשים עקף אותו והתנגש בו מלפנים, כאילו במקרה. אותה עקה הצמיד הבלש השני אקדה לגבו של זינו. "הרם ידיים, המשחק נגמר!" לחש לו השוטר.

זינו היה מופתע, בתנועה אינסטינקטיבית הרים את ידיו. מבלי שיתנגד נחטף מידיו תיק הברד. מיד הוכנס דויד לחנות נעלים סמוכה, ונערך חיפוש בכליו. על גופו נמצאו שתי תעודות זהות. האחת שלו, חסרת תמונה, הי שנייה של תושב חיפה. על תעודת החיפאי הדביק זינו את תמונתו.

בתיק הברד נמצא אקדה קולט 45 טעון, דרוך ובלתי נצור, מוכן ליריה מידית. זינו התכונן כנראה למלחמה ממושכת, כי הוא נשא עמו גם 60 כדורים נוספים. את

שתי יריות פילחו את דממת הלילה. "מסתנינים", הרהרו הפטרולים שהסתובבו בקרבת מעברת הרטוב. גיפ משטרתי דהר לכוון היריות, כשהגיעו השוטרים לצריף 275, התברר שעליהם להזיק גם אמבולנס. בין הקוצים שכבה אשה; מרגלה קלח דם רב. היתה זאת פרלה זינו. לא הרחק ממנה התגוללה אחיה, דוד פרץ בן ה-30. גם הוא היה פצוע.

שתי היריות נורו מאקדהו של דוד זינו, בעלה של פרלה. "הוא ניסה להרוג אותי!" גנחה האשה בשארית כוחה. "תיפסו אותו או שהוא יהרוג את כולנו!" גשש המשטרה יצא בעקבות הבעל הקלעי. הן הובילו לאורך פסי הרכבת, למרחק קילומטרים אחדים מן המעברה. שם איבד הגשש את עקבותיו. גם כלבי הגיפוש לא יכלו למצוא. דוד זינו נמלט, כשהוא נושא עמו אקדה טעון ומחשבות נקם.

★ ★ ★

ביקור-פתע בחדרה

כלי רכב שנע בסביבה, תמונת המתקש העוברה לכל התחנות, אנשי המדור הפלילי בירושלים התחילו לטרוק כל מקום-מחבוא אפשרי. לשוא. זינו נעלם.

מסיפורי הקרובים המבולבלים ומדברי הפצועים הצטירה תמונה ברורה של ההתנקשות. באותו ערב חזרה פרלה מביקור בבית קרובה בחדרה. היא היתה מאד נפחדת. בהיותה אצל משפחת בן-דודי, יום לפני שובה להרטיוב, נקעה לפתע רשת החלון וסני בעלה הופיעו בפתח. בידו אחז אקדה. זינו כיוון את הכלי אל אשתו, אולם היא אחזה ברועותיה את לידה הקטן; זינו היסט. השתיה הקלה לאפשרה לקרובים להתאושש מן הבהלה ולצאת אליו החוצה. דוד זינו פתח בריצה, עלה על סנדר והסתלק מן המקום.

את אשר קרה בליל ההתנקשות סיפרה פרלה הפצועה לכתב העונם הזה, שעה ששכבה בבית-החולים וולך בירושלים:

"הייתי עם הורי ואחי בצריף שלהם. אנחנו גרים יחד. בצריף שלהם אוכלים, ובצריף שלי ישנים. הלכתי לסדר את המיטות שבבילי הילדים, אבל פחדתי ללכת לבד; אחי בא איתי.

ברגע שנכנסנו לצריף ראה אחי משהו מתחת למיטה. הוא ניסה לרמוז לי שאסתלק, אבל אני לא הבנתי. פתאום ראיתי את בעלי יוצא מתחת למיטה. הוא ירה באחי. ראיתי

פצועה פרלה בבית-החולים
הסתלק — רמז האז

עיקול על כל הרכוש הנמצא בידרחו. אותה תקופה פקד אסון את משפחת דמארי. אביו, הרב מראשון-לציון זכריה דמארי, נפטר (העולם הזה 1027). בעצם ימי האבל השיג דמארי פשרה עם סקדי המס, לפיו ישלם חצי הסכום שנקבע ב" שומא. הוא שילם 250 ל"י במומוק, הב" טיח לפרוע את היתרה בתשלומים חודשיים.

משום מה ראו פקידי מסי-הכנסה את עצמם חופשיים מתנאי ההסכם. כעבור י" מים מספר, שעה שסעדיה נעדר מדירתה, הופיעו הפקידים, הוציאו מהדירה מקרר חשמלי, רדיו, פטיסון ומספר רהיטים. אש" תו של סעדיה, שני, ברחה לרחוב עם (המשך בעמוד 14)

* שינתה את שמה משושנה לשני כדי ל" היבדל משושנה דמארי, אחותו של סעדיה.

דמארי, כבעל הכנסה של שלושת אלפים ושש מאות לירות. "זה צחוק הגורל", מלמל סעדיה במרירות. כי דוקא הוא פוטר לא-זרונה מ" עבודת הקבועה בקול ישראל, הסתובב מחר סר עבודה במשך חודשים, עד שמצא ל" אחרונה עבודה חלקית בדרויהי. המצוקה בביתו הגיעה לידו כך, שהוא נאלץ ללכת כסף מידידים, ולקח מצרכים בהקפה ב" איטליו ובחנות המכולת.

עיקול ביום אבל. עובדות אלה לא הגיעו לידיעתם של פקידי מסי-הכנסה. הם החליטו כי על סעדיה דמארי לשלם סכום של שלושת אלפים לירות. מדוע? משום שלפני חמש שנים עבר האמן מדירתו ביד-אליהו ליריה בצפון תל-אביב, דירה צנועה בת שני חדרים.

סעדיה ביקש לערער על השומה, לשוא. פקידי מסי-הכנסה הופיעו בביתו, הטילו

קומה, לבוש מחלצות מבריקות, עטור ד קן ופיאות, כשצמידי מטבעות לזרועותיו. מטינו שפעו פלפולים מחוכמים, מלחים ב" תנועות קומיות. היה זה סעדיה דמארי — העבד הצעיר בהצגת שולמית של דו" רהמי.

איש מבין הצופים לא העלה על דעתו, כי מאחורי דמות הבדחן החייגנית הסתת" רה טרגדיה אנושית גדולה, שכמעט והיתה מסתיימת במותם ש, סעדיה ואשתו. לא היתה זו טרגדיה משפתחיה, או דרמת אהבים. צירה של הטרגדיה היה פרוואי מאוד — מסי-הכנסה.

בין האמנים ששמותיהם נכללו בספר הנישומים החדש, כבעלי הכנסה שנתית של למעלה משלושת אלפים ל"י, לא הופיעו רבים מאמני ישראל שערכו בשנים הא" חרונות סיורים ברחבי תבל. אולם הופיע שם שמו של האמן התימני הצנוע סעדיה

כולה, ממש כמפקדו העליון, יחזקאל סהר. הסמל נקרא להעיד במשפט של קסטת שכנים. "אביך לא דיבר אמת... הוא סתר את דבריו בעדותו," קבע השופט זוהר, ב" ססק-הדין, בו נרשמו כמה הערות חריפות לנוהלי עדויותיהם של סמלי משטרה מסר ימים.

מפקד מהוז תל-אביב, יואב סגל, החליט לפעול מיד. בניגוד ליחזקאל סהר, ששיקר מבלי שתופורל אפילו שעה אחת מראשו, הועמד הסמל אביון לדין. הוא נידון לנישיה, שתעכב את העלאתו בדרגה לשנתיים. יחזקאל סהר אישר את ססק-הדין.

רכי אדם

עבד לשני אדונים

הצופים בתצר הענק של בית ציוני אמריקה התגלגלו מצחוק. על הכמה עמד גבר גמון